

Rafael Pla López

Es perden les batalles que no es donen

Juan-Ramón Capella, en l'article titulat «IU en invierno», dóna per finiquitats tant al PCE com a IU i propugna la seua dissolució per a, respectivament, «proyectar a su militancia sobre iniciativas sociales con contenido emancipatorio» i «poner [sus locales] a disposición de lo que se mueve», al temps que sentència que «Para lo electoral, francamente, la suerte ya está echada».

No vaig a qüestionar que IU té greus problemes, ni que la seua trajectòria política ha estat erràtica. Però menysprear, tal com estan les coses no solament en Espanya sinó en Europa, a una organització d'esquerres que compta amb milers de membres i aglutina a un milió d'electors (al voltant del 5% dels votants), sembla d'una notòria irresponsabilitat. Més singular encara és que també vulga posar fi al PCE sense cap argumentació, cosa que fa palesa la seua concepció de fons, un «movimentisme» extrem que menysprea el paper de les organitzacions polítiques d'esquerres fent seu el que s'ha vingut anomenant un «bersteinianisme d'esquerres» que assumeix el lema de «el moviment és tot, l'objectiu és res, res, res».

Però si el Consell Polític Federal d'IU del 20 de gener ha demostrat alguna cosa és que IU continua viva: la gran majoria de les organitzacions territorials han reaccionat davant d'un intent d'imposició de candidatures i coalició contra els acords assemblearis d'EUPV, fent prevaldre la democràcia interna i el federalisme d'IU. I des d'aquesta base s'enfrontem units a les properes Eleccions Generals (més enllà de defeccions locals que poden ser vistes amb simpatia pels coaligats d'IU en Catalunya, que venen apostant sistemàticament per la desaparició del projecte d'IU com a moviment polític i social plural i alternatiu d'esquerres per a substituir-ho per altre projecte verd destenyit encapçalat per ells).

La propera Assemblea Federal d'IU serà decisiva per al projecte de la seua recuperació com a tal moviment polític i social plural i alternatiu d'esquerres. El qual, naturalment, haurà de fer el centre de la seua actuació en l'impuls de moviments socials alternatius, al servei dels quals ha d'estar el treball en les institucions. Però les condicions per a desenvolupar aquest projecte no seran les mateixes amb o sense un grup parlamentari al Congrés dels Diputats. I per aconseguir-ho, superant el 5% dels vots, tots els vots compten, i compten especialment en tant que les enquestes ens donen al voltant del 5%. I essent cert que els escons d'IU, per les distorsions del sistema electoral, «costen» globalment més vots que els dels partits majoritaris, no s'hauríem de deixar enganyar per fal·làcies estadístiques: els vots són especialment decisius en les circumscripcions on és més fàcil guanyar o perdre escons, i a més la composició del grup parlamentari també és important per a reorientar l'actuació d'IU, i la presència al seu si d'Antonio Montalbán per València, Sebastián Martín Recio per Sevilla o Joan Josep Nuet per Barcelona pot ser decisiva.

Podria donar més raons, però millor me remet al meu article «L'alternativa fictícia i la real» en <http://www.uv.es/pla/altfirea.htm> on explique per què l'alternativa real és si el paper determinant el juga l'esquerra d'IU o la dreta de CiU. I al text «Para un Manifiesto-Programa de transición al comunismo» en <http://www.uv.es/pla/pce/mptracom.htm> on explique la rellevància avui dels objectius comunistes.

Naturalment, en defensa de la llibertat d'expressió demane la publicació d'aquest article en *mientras tanto* y en *Rebelión*. I si les seues normes no permeten la publicació en llengües diferents a l'oficial de l'Estat espanyol, em declare disposat a enviar una traducció al castellà.